

WACHTEND OP DE AVONDVAL

Beeld: Eliza Bordeaux

‘Trek je jas aan, het is hier koud!’, is wat papa me net als elke andere dag naroept voor ik naar buiten ga. Ik trek snel mijn donkerblauwe dikke jas aan die ik van Bram gekregen heb tijdens onze eerste week in Nederland.

Bram werkt in het AZC. Hij is net als ik uit zijn thuisland gevlucht vanwege de oorlog en woont nu al negen jaar in Nederland. Ik versta Bram niet. Hij spreekt mijn taal niet en ik de zijne nog niet zo goed. Toch begrijp ik hem. Eigenlijk heet hij Ibrahim net als ik, maar de Nederlanders noemen hem Bram. Hij is groot net als papa, heeft een aanstekelijke lach net als mijn kleine broertje en geeft knuffels net zoals mijn moeder vroeger deed. Ik heb papa een keer gevraagd of wij ook onze naam moesten veranderen. Papa begreep niet waarvoor dat goed zou zijn. Mijn naam was prima en is hetzelfde als die van mijn opa. ‘Daarnaast’, zei hij, ‘weten we helemaal niet of we wel in Nederland mogen blijven.’ Papa gaf mij wel de opdracht om goed mijn best te doen op school. Hij zei dat het belangrijk was dat we snel de taal leerden als we hier zouden blijven wonen. De school hier is best moeilijk, maar ik heb al veel woordjes geleerd. De juffen zijn lief en minder streng als op mijn oude school.

Thuis kon ik niet meer naar school. Na mijn eerste maand op school, was er een luchtaanval waarbij ik volgens opa een engeltje op mijn schouder heb gehad. Mijn vrienden zijn na die dag allemaal naar mama

gegaan, net als opa en oma kort nadat we waren gevlucht. Opa en oma bleven thuis, omdat ze te oud waren om zo’n lange reis te maken en omdat papa zijn handen al vol genoeg had aan mij en mijn broertje. Toen ik klein was en mama net overleden was, had opa verteld dat iedereen waarvan je ooit gehouden hebt voor altijd bij je blijft. Hij keek omhoog op een heldere zomernacht en wees naar de meest heldere, fonkelende ster. ‘Zie je die ster, Ibrahim? Dat is mama, ze zal voor jou altijd blijven schijnen. Wanneer oma en ik later doodgaan zal je ons naast mama vinden, met alle mensen waar je ooit van hield.’

Dus nu strik in net als andere dagen mijn veters en stap ik naar buiten om te wachten tot het donker wordt en mijn familie en vrienden tevoorschijn komen. Ik heb de straatlantaarns aan zien springen en de spelende kinderen op het plein zien komen en gaan. Alleen het gelach van de laatste kinderen, die afscheid nemen voor het naar huis gaan, vult het lege plein. Ik ben de laatste die in stilte overblijft. Bram komt bij me staan, terwijl ik wacht voor het laatste licht om te vertrekken. Hij zegt niks. Na een poosje onderbreekt hij de stilte en zegt: ‘Hij wordt lichter.’ Ik kijk hem vragend aan. Hij spreekt weer: ‘Je rugzak vol met sterren. Hij wordt langzaam groter, maar ook lichter. Geloof mij maar.’ Ik begreep nauwelijks wat hij zei, maar misschien doe ik dat later wel.